

Wæsus ja nõlg' olli suur. Selle hõdda sees
läks se wagga lapsokene metsa, ja tulli tem-
male wasto üks wanna naine, kes temma wil-
letsust teadis. Terretas ja ütles: waata, siin
on üks pottikene; sedda kingin minne sennule.
Kui sa toidust tahhad, siis ütse agga: »Pot-
tikene keeda!» ja temma keedab magusad
puttru; ja kui sa ütled: »Pottikene seisa!»
siis jääb keetminne järrele. — Tüttariaps wõt-
tis wasta, tännas ja wiis pottikesse emmale
kodu. Wæsus ja hõdda lõppis. Ükskõrd
läks se weikenne tüddruk küllasse, ja emma
ütel: »Pottikenne keeda? Siis läks pott kee-
ma, ja emma wõttis hästi toidust. Agga sai
kõht taidetud, tahtis ta, et pottikene keetmis-
sest peaks mahha jätma. — Agga mis ta teh-
wale piddi teagemis; temmal olliwad need sõn-
nad: »Pottikene seisa,» meelest ärra läinud.
Pottikene keetis bige priskeste, nõnda, et put-
tru ülle keetis, ja kõõl ning tubba saidad tem-

most täis. — Wõlja kippus pudder, nõnda
et ülle keige külla lainetus. Olli siis korta, et
piddi keik maa ilm sest pudderust täis saama.
Agga weel onneks tulli se weikene tüddruk kodi-
do ja ütles: »Pottikene seisa,» — ja keetmin-
ne jäi mahha. Seepärast nüüd piddi rahhas,
enne kui liirna peäsis, ennast läbbi pudru läb-
bi sõdma. — Wõtleb ehk praegugi weel mõn-
ni: oi, oi, nisuggune pottikene lähhäks ka
meile tarwis.

Kurri laps.

Üks mees istus omma narsega ukse ees;
praetud kanna olli neil laua peäl, ja tahtis
wad mõllemad sest süija. — Kui se mees
näid omma wanna isä nõggi tulleswad, pee-
tis ta rutto se praetud kanna kowa alla, sest
temma omma üela melega et tahtnud omma
iesale widdagi anda. Josa wõttis jooggi kani-
ni et ta emma jannu kustutaks; ja läks siis